

Samtal under tiden

Fotogravyrer och målningar av Ola Granath

Text av Thomas Tidholm

Sundsvalls museum 7 juni-17 augusti 2003

Utställningen är särskild, trots sin lilla utställningsyta, längst inne på museets minsta utställningslokal. Det speciella beror på Granaths bilder men också på en samverkan som utförts mellan honom och Tomas Tidholm. Ett samspel som på vernissagen, förutom text och bild, även innehöll stämningsskapande tenorsaxspel. Två röster - två saxofoner, och alldeles tydligt: två "soulbrothers. Det finns tydligen mycket som binder de två samman.

Det som nu visas är på intet sätt överskuggat av Tidholm, men hans sinnelag medverkar på ett notabelt sätt i utställningen. Tränger sig fram. Närvarande, men, i bakgrunden. De två har också gjort en liten bok som heter "Samtal under tiden" där texter och fotogravyrer möts. Boken är ett självständigt material och ett nästan nödvändigt komplement till utställningen. Det är Tidholms reflektioner över varat och tiden. Tidholm skriver t.ex. så här: "Nästan allting har funnits förut. Fotskrapor, skottkärror, turbiner...vi levde med dessa saker, vi använde dem varje dag. Sen kom tiden, och gräset växte över. Det fanns allt möjligt då, det var på ett annat sätt. Människor t.o.m. gick på ett annat sätt, vi skulle inte känna igen oss. Eller berodde det på filmerna, att det är för få rutor? Hela tider är ändå försvunna, och det som finns kvar berättar konstiga historier. Vi vet inte om de är sanna, det finns så många bitar. Vi kommer inte åt det, filtret vi lever i har lagt sig emellan. Tiden tog ett steg bakåt, sen ett steg åt sidan."

Egentligen är deras samverkan med text, bild, spel ett uttryck för något kongenialt. Eller mer musikaliskt uttryckt; "soulbrotherskt"

Bokens bilder, som också finns på utställningen, är gjorda i ett tekniskt förfarande som innehåller flera intressanta steg .

Först har han arbetat med fotografi för att senare övergå till digital bild (photoshop) och till slut tonplåt med övertryckande färg. Ett kanske väl omständigt framställningssätt kan tyckas men samtidigt kan det vara uttryck för lusten till något nytt. Till förnyelse. Motiven är hämtade från flera håll och är mest fragment; som en närbild på ett gammalt lås eller en detalj på ett trästycke där någon skurit med en kniv, något nu mycket svårtytt eller helt obegripligt.

Något som slår mig är att utställningen är som utförd i två delar. Dels det digitala, men också de gamla nästan uråldriga bilderna och då först med syfte på material och teknik. Förutom de femton fotogravyrerna finns t.ex en serie på ett tjugofemtal målningar där färgen domineras av guldockra och bränd sienna med linolja och tjära som bindemedel. Alltså: trä och jord. Färgen är pålagd i grova, breda drag, med spackel och penslar. Nånting ursprungligt som han kallar för Något-Någon. Rytmskt utfört med tydliga bågar och samtidigt med en koncentration av motivet mot dukens mitt. Det kan se ut som masker eller andar från svunna världar. Från tider där magin aldrig var långt borta och stenar bar på hemligheter som kunde beröra människans innersta kärna. Det är på sätt och vis både en kommentar till tidens gåta och vad en bild är. Och visst, ibland är bilden en gåta som man måste fylla själv med sin egen hemlighet. Kanske blir de allt eller ingenting.

Från de små bilderna på ca. 20 cm. i fyrkant kan man se på de större som också innehåller koncentrerade motiv men nu i arrangerade i grupper på två, fyra eller sex bilder. Ordning, rättframhet och på gränsen till symmetri, men utan perspektiviskt synsätt. Som ekon av ett visuellt klotter; som når fram ända till idag. Det som ännu inte riktigt kan ses får man själv fylla i.

Text : Jan Grubb

Tomas Tidholm f. 1943, författare. Arbrå

Ola Granath f. 1939 , bildkonstnär, Hudiksvall

